

opusdei.org

14. veebruar 1930 ja 14. veebruar 1943

Ajaloolane François Gondrand kirjutab Opus Dei naisharu ja Püha Risti Preesterliku Ühingu sünnist.

12.02.2020

Madrid, 14. veebruar 1930

Tänu erinevatest tingimustest pärit ilmikutele ja nende kõrval mõnele preestrile, kes kindlustavad neile vaimuliku abi, võtab Opus Dei kuju esialgse plaani järgi, nagu see oli end

mõni kuu varem kogu terviklikkuses ilmutanud.

Kas sobiks ilmikute hulka arvata ka naisi? „Kindlasti mitte!” arwab don Escrivá. Inimlikult oleks see olnud mõeldav. Kuid see mõte ei olnud avaldunud plaanis, mida Jumal oli talle näidanud 2. oktoobril 1928.

Isegi nalja pärast ei saaks Opus Deis kunagi naisi olla! kirjutab ta 1930.

aasta veebruaris, olles saanud dokumendid, mis puudutavad üht asutust, kuhu kuuluvad nii mehed kui naised.

Mõni päev hiljem, 14. veebruaril, külastab ta vana Onteiro markiisi, Apostellike Daamide asutaja ema, et tema juures Missat pidada, nagu ta seda oli juba mitmel korral teinud. Teise korruse väikeses kabelis, kahe sammu kaugusel La Castellana promenaadist, võtab ta kogu hingest vastu Kristuse Ihu ja Verd. Seejärel tunneb ta, et Issand tungib jälle tema

ellu, et temalt nõuda midagi muud,
midagi, mis puudutab ilmutust 2.
oktoobril 1928: ta peab kutsest
kristliku elu täiusele selle maailma
keskel andma teada ka naistele!

Selgemat vastuolu sellega, mida ta oli
mõelnud ja kirjutanud, ei saanud
olla... Kas see ei näita talle veelkord,
et Opus Dei ei kuulu talle, vaid on
tõesti Jumala oma?

Peagi kinnitab seda talle ka pihhiisa.
Isa Sánchez Ruiz rahustab teda: „Ka
see tuleb Jumalalt nagu kõik
ülejäänugi.”

On ju ilmselge, et seda kõike teeb
Issand, sest Ta on ju võimeline isegi
lauajalaga kirjutama!

Sel perioodil kirjutab José María
paberilehele järgmise mõtiskluse:
Püha ema Teresa tunnistab
„Rajamiste” 2. peatükis, et üks Jumala
kõigeväelisuse avaldumisi on
nõrkadele inimestele hulljulguse

*andmine, et nad teeksid suuri asju
Tema teenistuses. Ma võtsin omaks
hulljulguse ja nõrkuse... 2. oktoobril
1928 – 14. veebruaril 1930.*

Madrid, 14. veebruar 1943

Sel pühapäeval, Opus Dei naisharu
asutamise kolmeteistkümnendal
aastapäeval, peab don Josemaría
Escrivá Jorge Manrique tänaval oma
tütardele Missat.

Mõni minut varem pöördub ta nende
poole sõnadega, millega meenutab
Missat 14. veebruaril 1930, mil pärast
Armulauasakramendi vastuvõtmist
tabas tema hinge sama tundmus,
mida tunneb isa, kes ei ole teist last
oodanud, kui Jumal selle talle
saadab: *sellest hetkest alates tundub
mulle, et ma pean teid rohkem
armastama – ma vaatan teid nagu
ema oma viimati sündinut. Teie
siinolek ei tulene minu tahtest, mu
tütred, vaid Jumala kindlast tahtest.
Jumal tahtis seda!*

1942. aasta juulis said nad tänu uutele kutsumustele avada maja, mis ei ole eriti suur, kuid mille kolm korrust ja keldrikorrus lubavad majapidamist korraldada.

Sinna asusid elama Dolores Fisac, Nisa González Guzmán ja Encarnación Ortega, kes said Isaga tuttavaks ühel rekollektsioonil 1941. aastal. Carmen Escrivá aitas neil maja sisse seada.

Isa andis täpsed juhised, kuidas sisustada kabelit, kus ta peab väga sageli Missat, pöördudes iga kord mõne sõnaga kohalolijate poole.

Neil päevil on don Josemaríal üks mure – probleem, millele ta püüab juba mõnda aega tulutult lahendust leida palvetamise ja, nagu alati, arvukate piitsahoopide abil.

Juba algusest peale tahtis ta Opus Dei ilmet täiendada, kaasates sinna ka preestreid. Töö on ülimal määral

ilmalik, kuid see ei täidaks oma eesmärki, kui seal ei oleks preestreid, kes kindlustaksid liikmete koolituse, jagaksid sakramente, elaksid Töö vaimus ja oleksid valmis aitama ka oma apostelliku kiirgusega.

Nende hulgas, keda ta oli enne sõda abistanud, ei olnud kõik väga hästi Opus Dei vaimu mõistnud, kuigi ta oli seda püüdnud kannatlikult neile vähemalt kord nädalas selgitada, ning nad ei olnud küllalt veendunud vajaduses olla asutajaga tihedalt seotud, kindlustamaks apostolaadi ühtsust ja levikut.

Nii jõudis ta juba mitme aasta eest selgusele, et ainus võimalus eesmärkide saavutamiseks on lasta mõned Opus Deiga seotud ilmikud preestriks pühitseda. Sel viisil oleksid tagatud nii nende vaimu ehtsus kui ka Opus Dei ühtsus.

Seejärel oli ta avaldanud oma plaanid poegadele, keda ta arvas

preestriametisse sobivat: Álvaro del Portillo ja José María Hernández de Garnica. Mõlemad olid sellega nõus.

Nüüd, kui apostellik töö uuesti hoogu võtab, pöördub Isa tagasi mõtte juurde, mille elluviimine tekitab keerulisi praktilisi ja juriidilisi probleeme.

Preestrit saab vaimulikuks kutsuda ja pühitseda üksnes piiskop (seda tingimust on kõige lihtsam täita – neid piiskoppe on palju, kes Opus Dei mõttest aru saavad ja seda toetavad). Samuti peab tal olema piisav filosoofia-, teoloogia- ja õiguslane ettevalmistus, mida tavaliselt saadakse piiskopkonna seminarides. Ja lõpuks peab ta olema seotud ühe piiskopiga või leidma mõne teise kanoonilise ühendusviisi Kirikuga – inkardinatsiooni.

Madridi piiskop mgr Eijo y Garay on loomulikult valmis Opus Dei liikmeid vastavalt Josemaría ettepanekutele

vaimulikuks kutsuma ja preestriks pühitsema. Álvaro ja José María juba alustasid filosoofi a- ja teoloogiaõpinguid väljaspool seminari, nendega ühines José Luis Múzquis, sildade ja maanteeade insener, kes oli Opus Deiga kokku puutunud juba enne kodusõda, 1935. aastal. Sellest ajast peale annavad kõik kolm regulaarselt seminaris eksameid.

Isa hoolitses selle eest, et neil oleksid võimalikult head õpetajad, ja loendas isegi põhjuseid, kui mõned selle üle imestasid. Esiteks nõuab Opus Dei apostolaadi eripära väga sügavat teoloogilist koolitust. Teisest küljest peab see olema vähemalt samal tasemel kui liikmete ilmalikud õpingud, sest Opus Dei poole on pööratud paljude pilgud. Ja mitte alati armastusega. Kindlasti on mõned valmis kolme esimese preestri haridust kahtluse alla seadma. Kuid asutaja lisab kõigile

neile põhjustele veel ühe, tähtsaima (mille ta nimetab kõige lõpus, pärast teisi): *ja kõigepealt sellepärast, et ma võin ühel hetkel surra, et ma pean Jumalale tehtu kohta aru andma, ja et ma soovin tõesti oma hinge päästa.*

Viimane tingimus preestrite pühitsemiseks – inkardinatsioon ehk kanooniline side Kirikuga – on palju tõsisem ja näiliselt lahendamatu probleem. Isa on küsinud nõu mitmelt inimeselt, sealhulgas Madridi piiskopilt endalt, kuid ükski saadud nõuanne ei tundunud mõistlik.

Viimastel päevadel tunneb ta, et jookseb peaga vastu seina, kuigi ta on veendunud, et lahendus peab kusagil olema, sest 2. oktoobril 1928 Issanda saadetud ilmutuses, kus ta nägi Opus Deid kogu selle ulatuses, olid ka preestrid.

Samuti nagu 1930. aasta 14. veebruaril, mil Opus Dei naisharu alguse sai, süttib ka nüüd valgus

Missa ajal. Kui ta 14. veebruaril 1943
Missa lõpetab, on lahendus leitud.
Otsemaid joonistab ta märkmikusse
ladina risti, mida ümbritseb ring.
Sellest saab Opus Dei lõplik pitsat,
mis sümboliseerib Opus Dei
preestrite ja ilmikute liitu.

Nüüd tuleb projekt, mille ta algatas
Jumala abiga – ta ei kahtle selles
hetkegi –, ainult veel pädevatele
isikutele esitada: preesterlik
ühendus, mis oleks Opus Deiga
lahutamatult seotud ja tegeleks
apostolaadiga.

Juriidilist lahendust tuleb kindlasti
veel mõnda aega otsida, kuid
vähemalt eesmärk on selge ning selle
eeliseks on see, et nad ei pea otsima
Opus Dei ilmaliku vaimuga vähem
sobivaid vorme, nagu olid talle
pakkunud sõbrad.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/14-
veebru-1930-ning-14-veebru-1943/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/14-veebru-1930-ning-14-veebru-1943/)
(07.08.2025)